

PREŽI
TÚTO
NOC

RILEY SAGER

Ljndeni

Preži túto noc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Riley Sager

Preži túto noc – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Preži túto noc

RILEY SAGER

**Preži
túto noc**

Ljndeni

Venujem všetkým ľuďom v tme

Zapnite si pásy. Čaká nás divoká noc.

Všetko o Eve

Roztmievačka.

Parkovisko.

Uprostred noci.

V pustatine.

Začneme od konca ako vo vrcholných dielach žánru film noir.

Bill Holden sa mŕtvy vznáša v bazéne. Fred MacMurray nahráva záverečné priznanie.

Kruh sa uzatvára. Slučka sa zatáhuje.

Je tu auto, motorest, neónový nápis na parkovisku, z ktorého v spätnom zrkadle zostávajú len šmuhy, keď auto rýchlo odchádza preč. V aute sedia dvaja ľudia – mladá žena na sedadle spolujazdca a muž za volantom. Obaja uprene hľadia na cestu pred sebou a majú pochybnosti.

O tom, kto sú.

O tom, kam idú.

O tom, ako sa sem dostali, do tohto konkrétneho okamihu. Tesne pred polnocou. Posledné sekundy utorka 19. novembra 1991.

Ale Charlie vie, čo ich priviedlo na prah tohto neistého nového dňa. Situácia sa odvíja políčko po políčku ako film v premietacke a ona presne vie, ako sa to všetko stalo.

Vie to, pretože toto nie je film.

Odohráva sa to tu a teraz.

Ona je to dievča v aute.

Muž za volantom je vrah.

A Charlie s istotou človeka, ktorý už stokrát videl tento typ filmu, vie, že len jeden z nich sa dožije svitania.

21.00

INT. INTERNÁTNA IZBA - DEŇ

Zostať tu neprichádza do úvahy.

Len preto Charlie súhlasila, že nasadne do auta s úplne cudzím človekom.

Sľúbila Robbiemu – a sľúbila to aj sebe –, že ak sa jej niečo začne zdať podozrivé, tak ujde. Opatrnosti nikdy nie je nazvyš. Teraz určite nie.

Teda po tom, čo sa stalo Maddy.

Charlie bola od začiatku pripravená na útek a v duchu dala dohromady zoznam všetkých scenárov, v ktorých by určite mala zdrhnúť. Ak auto bude vyzerat' otlčené alebo bude mať tmavé sklá. Ak v ňom bude sedieť aj niekto ďalší – bez ohľadu na vysvetlenie. Ak šofér bude chcieť čím skôr vyraziť alebo ak sa, naopak, nebude vôbec ponáhľať. Odprisaha-la – Robbiemu, sebe, ba aj Maddy, s ktorou sa ešte stále občas rozpráva, hoci Maddy je už dva mesiace v hrobe –, že pri najmenšom náznaku podozrenia sa rozbehne naspäť do internátu.

Pochybuje, že k tomu dôjde. Chlapík totiž pôsobí milo. Priateľsky. Rozhodne nie ako typ človeka, ktorý by bol schopný toho, čo niekto urobil Maddy aj ďalším.

Okrem toho, nie je to cudzí človek. Nie úplne. Už sa raz stretli – pred nástenkou spolujazdy v jedálni, maličká pri veľkej stene inzerátov študentov, ktorí sa zúfalo potrebujú dostať domov, aj tých, ktorí sú ich tam ochotní zaviesť za peniaze na benzín. Charlie práve zavesila svoj inzerát – pekne vypísaný, jej telefónne číslo umiestnené na každom dôkladne nastrihnutom útržku –, keď sa pri nej zjavil.

„Ideš do Youngstownu?“ spýtal sa a prechádzal pohľadom od nej k inzerátu a naspäť.

Charlie na začiatku zaváhala. Zvykla si váhať po tom, čo sa stalo Maddy. Nikdy sa dobrovoľne nedávala do reči s cudzími. Až kým si neurobila predstavu o ich zámeroch. Možno chce len nezáväzne prehodiť pár slov. Alebo sa ju pokúša zbaliť. Nepravdepodobné, ale nie úplne vylúčené. Napokon, tak sa kedysi zoznámila s Robbiem. Kedysi bola pekná, kým do nej pocit viny a žiaľ nezaťali pazúry.

„Hej,“ povedala napokon, keď sa pohľadom vrátil k nástenke a presvedčil ju, že je tu z rovnakého dôvodu ako ona. „Aj ty tam ideš?“

„Ja idem do Akronu,“ odvetil.

Charlie zbystrila pozornosť. Nebol to síce Youngstown, ale bolo to dostatočne blízko. Krátka zastávka na ceste do jeho cieľa.

„Šofér alebo spolujazdec?“ opýtala sa.

„Šofér. Dúfal som, že nájdem niekoho, s kým by som sa podelil o náklady na benzín.“

„To by som mohla byť ja,“ odvetila a dovolila mu, aby si ju obzrel a sám sa rozhodol, či je typ človeka, s ktorým by chcel stráviť hodiny v aute. Uvedomovala si, aké signály teraz do okolia vysielala – mračí sa tak, že chalanov ako on by to ur-

číte inšpirovalo na výzvu, nech sa usmeje, keby nevyzerala, že im za to hneď vrazí. Visel nad ňou ponurý mrak sklúčenosti.

Aj Charlie si ho dobre obzrela. Vyzeral o pár rokov starší ako typický študent, hoci ten dojem mohla vytvárať jeho postava. Bol totiž naozaj veľký. Vysoký, so širokou hrudou a hranatou čelustou. Charlie mala pocit, že v džínsoch a mikine Olyphantovej univerzity vyzerá ako hrdina z vysokoškolskej komédie zo štyridsiatych rokov. Alebo ako zloduch z vysokoškolskej komédie z osemdesiatych rokov.

Predpokladala, že je tu na postgraduálnom štúdiu tak ako Robbie. Jeden z tých, ktorým zachutil vysokoškolský život a rozhodli sa, že sa s ním tak skoro nerozlúčia. Ale mal pekné vlasy, čo si Charlie všimla, hoci si svoje nijako neudržiavala. A mal aj výrazný úsmev, ktorý vyčaril, keď povedal: „Možno. Kedy by si chcela vyraziť?“

Charlie mlčky ukázala na slovo, ktoré stálo v samom strede inzerátu.

IHNED.

Odtrhol si pripravený papierik zo spodného okraja inzerátu a zanechal tam medzeru, ktorá Charlie pripomenula chýbajúci zub. Pri tej predstave ju striaslo.

Strčil si útržok do peňaženky. „Uvidím, ako mi to vyjde.“

Charlie neočakávala odpoveď. Bolo to v strede týždňa v polovici novembra, desať dní pred Dňom vďakyvzdania. V takom čase nikto nechcel odísť z internátu. Nikto okrem nej.

No večer jej zazvonil telefón a na druhom konci sa ozval neurčito známy hlas: „Ahoj, tu je Josh. Zo spolujazdy.“

Charlie, ktorá sedela vo svojej internátnej izbe a hľadela na jej druhú polovicu, tú, ktorá bola kedysi plná Maddy a jej vecí, a teraz zostala prázdna a bez života, pobavila sama seba odpoveďou: „Čau, Josh zo spolujazdy.“

„Ahoj...“ Josh zmlkol, určite na útržku v ruke hľadal meno dievčaťa, ktorému volá. „Charlie. Len som ti chcel oznámiť, že môžem vyraziť zajtra, ale až večer. O deviatej. Ak chceš, na sedadle spolujazdca mám voľné miesto a ty naň máš miestenku.“

„Beriem.“

A bolo.

To zajtra je dnes a Charlie sa posledný raz obzerá po internátnej izbe, do ktorej sa pravdepodobne už nikdy nevráti. Pohľadom prechádza po miestnosti, aby si zapamätala každý centimeter priestoru, ktorý bol posledné tri roky jej domovom. Zapratané stoly. Postele s hrbou vankúšov. Svetielka, ktoré Maddy rozvesala na ich prvé Vianoce a už nezvesila, sú teraz zapnuté.

Cez okno prúdia zlatisté lúče jesenného popoludnia, až sa všetko sépiovo ligoce, a Charlie cíti radosť aj smútok. Nostalgiu. Tú krásnu bolesť.

Za jej chrbtom niekto vojde do izby.

Maddy.

Charlie cíti vo vzduchu jej parfum. Chanel No. 5.

„To je ale diera,“ povie Maddy.

Charlie na perách zahrá melancholický úsmev. „Ja ťa...“

„*Charlie.*“

INT. INTERNÁTNA IZBA - NOC

Robbieho hlas, ktorý zaznie z otvorených dverí, ako lusknutím prstov zruší kúzlo. Miestnosť je okamžite bez života. Stoly sú prázdne. Postele sú vyzlečené. Svetielka zostali, ale sú vypnuté už niekoľko mesiacov. Charlie v okne nevidí teplé slnečné lúče, ale prísny obdĺžnik tmy.

Maddy je dávno preč. Nezostala ani najslabšia stopa jej parfumu.

„Je deväť hodín,“ povie Robbie. „Mali by sme ísť.“

Charlie stojí uprostred izby, ešte stále dočasne stratená. Aké je to zvláštne – a absolútne otrasné – prejsť z obrazu, ktorý mala v mysli, do drsnej reality. V tejto miestnosti nezostala ani štipka šťastia. Charlie to teraz jasne vníma. Je to len kocka s bielymi stenami a obsahuje iba spomienky, ktoré po tej tragédii dostali trpkú príchuť.

Robbie ju pozoruje odo dverí. Vie, čo sa práve odohralo.

Film v jej hlave.

To, že Robbieho takéto filmy nikdy netrápili, patrí k veciam, ktoré na ňom miluje. Pozná jej príbeh, vie o jej posadnutosti, chápe aj to ostatné.

„Zobrala si si dnes tabletku?“

Charlie prehltnie a prikývne. „Uhm.“

„A si komplet zbalená?“ spýta sa Robbie, ako keby odchádzala len na víkend a nie – s najväčšou pravdepodobnosťou – naveky.

„Asi hej. Nebolo to jednoduché.“

Väčšinu dňa si triedila veci na dve hromady: zobrať so sebou alebo nechať tu. Nakoniec si toho vzala veľmi málo. Len dva kufre, do ktorých napchala všetky šaty, plus škatuľu plnú suvenírov a svojich milovaných videokaziet. Zvyšok išiel do škatúľ, ktoré svedomito poukladala do stredu miestnosti, aby uľahčila prácu ľuďom, ktorí ich budú musieť podnášať, keď si tu uvedomia, že sa už nevráti.

„Ak potrebuješ viac času, dopraj si ho,“ povie Robbie. „Nemusíš predsa odísť dnes večer. A môžem ťa odviezť aj ja, ak si teda ochotná počkať do víkendu.“

Charlie to chápe. Ale čakať – čo i len pár dní navyše – je pre ňu rovnako nemysliteľné ako zostať.

„Už je neskoro meniť plány.“

Vezme si kabát. Vlastne Maddin kabát. Maddy ho zdedila po starkej a nedopatrením ho tu zabudli, keď odnášali jej veci. Charlie ho objavila pod Maddinou posteľou a privlastnila si ho. Je starý – z päťdesiatych rokov – a netypicky výrazný na Charlie, ktorá väčšinou dáva prednosť veciam, v ktorých poľahky splynie s davom. Kabát z jasnočervenej vlny zdobí mohutný golier v tvare motýľích krídel, ktoré sa spoja, keď si ho Charlie zapne ku krku.

Robbie jej vezme kufre a Charlie nechá len škatuľu v ruke a ruksak JanSport, ktorý používa namiesto kabelky. Charlie za sebou nezamkne. Načo by to robila? Pred odchodom

ako posledné gesto zotrie mená napísané zmazateľnou fixkou na bielej tabuľke pripevnenej na dverách.

Charlie + Maddy

Slová jej na dlani zanechajú šmuhu.

Odídu z internátu rýchlo a potichu, ostatné dievčatá na poschodí si ich nevšimnú, väčšina z nich je aj tak zhromaždená v televíznej miestnosti na konci chodby. Charlie počuje drsný hlas Roseanne Barovej, po ktorom nasleduje nahratý smiech divákov. Hoci nikdy nechápala, prečo je jej internát taký posadnutý televíziou – načo pozerat' telku, keď sú filmy oveľa lepšie? –, dnes je rada, že im vďaka nej nevenujú pozornosť. Má totiž v pláne vyhnúť sa lúčeniu. Hoci bola dobrá kamarátka s mnohými dievčatami na poschodí, všetky priateľstvá sa skončili v okamihu, keď Maddy zomrela. Teraz je najlepšie jednoducho zmiznúť. V tejto chvíli je tu, vzápätí zmizne. Presne ako Maddy.

„Prospeje ti to,“ utrási Robbie, keď sa vezú výťahom na prvé poschodie. Charlie si všimne, že mu hlas znie duto, a je jasné, že si myslí pravý opak. „Potrebuješ si od tohto tu odpočinúť.“

V priebehu tých troch dní, odkedy Charlie oznámila svoje rozhodnutie odísť zo školy, sa Robbie udržiava v blaženej nevedomosti, čo to pre nich dvoch znamená. Napriek sľubom, že si zostanú verní, a narýchlo vymysleným plánom, že Robbie ju cez vianočné prázdniny príde pozrieť do Youngstownu, si Charlie uvedomuje, aká je realita.

Ich vzťah sa končí.

Nie v štýle, že každý pôjde svojou cestou. A určite nie v štýle Rhetta Butlera: „Pravdupovediac, moja drahá, je mi to jedno“. Ale Charlie chápe, že nevyhnutným výsledkom bude aspoň v istom zmysle rozchod. Ona sa ocitne o dva štáty a šesťsto-päťdesiat kilometrov ďalej. On zostane na Olyphantovej a naďalej bude, ako sa vyjadrila Maddy, keď ho prvýkrát stretla, dobrou partiou. Robbie Wilson, miestny matematický génius

a asistent plaveckého trénera s črtami Richarda Gera a brušnými svalmi Brada Pitta. Dievčatá už okolo neho krúžia, nevedia sa dočkať, kedy mu nahradia Charlie. Charlie môže len predpokladať, že jedna z nich napokon uspeje.

Ak je to cena, ktorú musí zaplatiť, aby odtiaľto vypadla, tak nech. Len dúfa, že to napokon neoľutuje.

EXT . BUDOVA INTERNÁTU - NOC

Vystúpia z výťahu a vestibul internátu nájdu prázdny. Takisto nádvorie poprášené snehom, cez ktoré šikmo prejdú cestou na parkovisko. Hoci prišla zima, niektoré izby na vyšších poschodiach majú otvorené okná a prúdia z nich už dôverne známe zvuky internátneho života. Smiech. Pípanie legendárne nespoľahlivých mikrovlniek. Hudba, ktorá je pustená hlasnejšie, než to dovoľuje internátny poriadok. Charlie spozná pesničku. Siouxsie and the Banshees. *Kiss Them for Me*.

Maddy tú skladbu zbožňovala.

Prejdú cez nádvorie, sú na chodníku. Robbie zloží kufre k pouličnej lampe – dohodnutému miestu stretnutia.

„Takže asi je koniec,“ povie.

Charlie sa pripraví na ďalší variant rozhovoru, ktorý spolu viedli už aspoň desaťkrát. Určite musí odísť? Nie je možné, že by to vydržala do konca semestra?

Jej odpoveď je stále rovnaká. Áno, musí odísť. Nie, nevydrží do skúšok. Kedysi, krátko po tom, ako Maddy zomrela, si myslela, že takýto scenár je možný.

Už si to nemyslí.

Charlie teraz s prenikavou istotou chápe, že odtiaľto potrebuje vypadnúť.

Prestala chodiť do školy, prestala sa rozprávať s kamarátmi, prestala sa venovať takmer každému prvku svojho predchádzajúceho života. Ustavične dupala na brzdy svojej existencie. Teraz je načase znovu sa pohnúť, aj keď je ten pohyb v skutočnosti len útek.

Robbiemu slúži ku cti, že sa ju nepokúša poslednýkrát prehovoríť, aby zostala. Charlie aj trochu tuší, že je z nej unavený. Zostáva naozaj len rozlúčka.

Robbie sa k nej nahne, mocne ju objíma a pobožká. Charlie v jeho objatí pocíti výčitky svedomia za rozhodnutie odísť, ktoré je výsledkom iných, celkom iných výčítiek svedomia. Je v nej celá matrioška z výčítiek. Pocit viny ukrytý v ďalšom pocite viny hlása, že teraz ničí to jediné, čo sa ešte dá zničiť.

„Prepáč,“ hlesne a prekvapí ju, že sa jej zlomí hlas a musí prehltnúť. „Viem, že je to ťažké.“

„Ty to máš horšie,“ odvetí Robbie. „Chápem, prečo to potrebuješ. Mal som to pochopiť už skôr. A dúfam, že pobyt doma ti prospeje, a že keď sa začne jarný semester, budeš pripravená vrátiť sa ku mne.“

Charlie znovu pohryzie svedomie, keď sa na ňu Robbie pozrie tými obrovskými hnedými očami. Maddy vravievala, že má oči ako srnček Bambi. Také okrúhle a hlboké, že Charlie hneď na prvýkrát zhyponotizovali.

Hoci tuší, že ich prvé stretnutie nebolo ničím výnimočné, jej spomienka naň pripomína klasickú romantickú komédiu. Odohralo sa v knižnici: ona bola druháčka, ktorú poháňa diétna kola a stres zo skúškového obdobia, a Robbie až absurdne krásny poslucháč prvého ročníka postgraduálneho štúdia, ktorý si len hľadal voľné miesto. Vybral si jej stôl, za ktorý by

sa pohodlne zместili štyria, ale okupovala ho Charlie a všetky knihy, ktoré si na ňom rozložila.

„Nenašlo by sa miesto aj pre mňa?“ spýtal sa.

Charlie zdvihla hlavu od knihy od Paulice Kaelovej, uvidela tie oči a hned' zmeravela. „Ehm, jasné.“

Neurobila mu miesto. Vlastne sa vôbec nepohla. Len naňho uprene hľadela. Až tak, že si Robbie prešiel dlaňou po líci a povedal: „Mám niečo na tvári?“

Zasmiala sa. Sadol si. Dali sa do reči. O skúškach. A o vysokoškolskom živote. A celkovo o živote. Dozvedela sa, že Robbie absolvoval Olyphantovu univerzitu a rozhodol sa tu zostať na postgraduálnom štúdiu, aby sa mohol stať profesorom matematiky. Robbie sa dozvedel, že Charlie zobrali rodičia trikrát na film *E. T. – Mimoszemšťan* a že potom celú cestu domov z kina preplakala.

Rozprávali sa, až kým nezavreli knižnicu. A potom sa ešte rozprávali v nonstop bufete mimo univerzitného areálu. Stále sa rozprávali, keď o druhej v noci kráčali k Charlinmu internátu. Vtedy jej Robbie povedal: „Len aby si vedela, v skutočnosti som si nehladal miesto na sedenie. Iba som potreboval zámienku, aby som sa s tebou mohol porozprávať.“

„Prečo?“

„Lebo si výnimočná,“ odvetil. „Vedel som to od prvej chvíle, ako som ťa uvidel.“

A Charlie sa takto zamilovala. Samozrejme, páčila sa jej Robbieho fyzická krása aj to, že si ju zrejme vôbec neuvedomoval. Páčil sa jej jeho zmysel pre humor. Aj to, že sa vôbec nezaujímal o filmy, čo jej pripadalo osviežujúco iné. Aspoň nemal nič spoločné s detinskými chlapcami posadnutými *Krstným otcom*, ktorí tvorili väčšinou osadenstva na jej filmových seminároch.

Istý čas to medzi nimi bolo dobré. Dokonca úžasné. Potom zomrela Maddy a Charlie sa zmenila a teraz už nedokáže byť znovu tým dievčaťom, ktorým bola v ten večer v knižnici.

Robbie pozrie na hodiny a ohlási čas. Deväť hodín päť minút. Josh mešká. Charlie rozmýšľa, či by sa tým mala začať znervózňovať.

„Nemusíš čakať so mnou,“ povie.

„Ale ja chcem,“ odvetí Robbie.

Charlie vie, že by to mala chcieť aj ona. Bolo by normálne chcieť s ním stráviť čo najviac času pred tým, ako sa rozlúčia. Lenže pre ňu je normálne vyhnúť sa náhlivému lúčeniu pred takmer úplne cudzím človekom. Normálne je túžiť po smutnej tichej rozlúčke, ktorej budú svedkami len oni. Ako keď Bogart odprevadí Bergmanovú na letisko na konci *Casablanky*. Keď Streisandová prejde rukou cez vlasy Redfordovi v *Takí sme boli*.

„Je chladno,“ povie Charlie. „Chod' domov. Viem, že máš zajtra skoro ráno školu.“

„Určite?“

Charlie prikývne. „Ja to zvládnem. Sľubujem.“

„Zavolaj mi, keď dorazíš domov,“ požiadala ju Robbie. „Je úplne jedno, či to bude neskoro. A zavolaj mi aj počas cesty, ak niekde uvidíš automat. Aby som aspoň vedel, že si v pohode.“

„Ideme z New Jersey do Ohia. Hrozí mi jedine smrť unudením.“

„Tak som to nemyslel.“

Charlie to vie, lebo aj ona myslí na to, na čo myslí Robbie. Na to, čo nikto z nich nechce vysloviť, lebo by to pokazilo túto rozlúčku.

Maddy niekto zabil.

Nejaký cudzí človek.

Ten vrah je na slobode. A pravdepodobne čaká, kedy to bude môcť urobiť znova.

„Pokúsím sa ti zavolať,“ odvetí Charlie. „Sľubujem.“

„Môžeš sa hrať, že sme v jednom z tých filmov, ktoré si ma vždy nútila pozerať,“ povie Robbie. „Také tie s francúzskym názvom.“

„Film noir?“ Charlie pokrúti hlavou. Márnosť, po celom roku chodenia ho nič nenaučila?

„Hej, to som myslel. Držia ťa v zajatí a pomoci sa môžeš dovolať len tak, že to frajerovi oznámiš šifrovanou rečou.“

„Hm, a akú šifru mám použiť?“ zapojí sa do hry Charlie, celkom vďačná, že Robbie sa rozhodol pre takúto rozlúčku.

Nie smutnú.

Filmovú.

„Nastala zmena.“

Podľa toho, ako to Robbie vysloví, Charlie predpokladá, že sa pokúša napodobniť Bogarta, hoci jej to skôr znie ako Jimmy Stewart.

„A ak je všetko v poriadku?“

„Všetko ide hladko, miláčik.“

Tentoraz naozaj znie ako Bogart a Charlie sa trochu zachveje srdce.

„Milujem ťa,“ povie mu.

„Viem.“

Charlie netuší, či je Robbieho odpoveď zámernou narážkou na *Hviezdne vojny*. Ale nezáleží na tom, lebo odrazu ju znovu bozkáva a objíma ešte raz a naposledy a lúči sa naozaj, spôsobom, ktorý je smutnejší než akýkoľvek film. Bolesť v hrudi jej zosilnie – je to akútna bolesť a Charlie očakáva, že sa jej nezbaví celú cestu domov.

„Stále si výnimočná, Charlie,“ povie Robbie. „Chcem, aby si to vedela.“

Potom odíde a zostane tam len ona. Ako tam stojí sama na chodníku so škatuľou a dvoma kuframi, celá situácia začne pôsobiť reálne.

Tak sa to naozaj deje.

Naozaj odchádza.

O niekoľko hodín bude doma, zrejme bude pozerat' nejaký film so starkou Normou a možno sa začne postupne stávať zase tým človekom, ktorým bola kedysi.

Charlie si otvorí ruksak a vyloví z neho oranžovú liekovku, ktorá jej poskakuje na jeho dne od septembra. Aj obsah liekovky je oranžový – maličké tabletky, ktoré jej vždy pripomenuli lentilky, keď ich užila. Vtedy, keď ich ešte užívala.

Robbiemu v tejto veci klamala. Ubehli tri dni, odkedy si ich naposledy zobrala, hoci psychiatrička, ktorá jej ich predpísala, vyhlasovala, že presne tieto lieky udržia na uzde filmy v jej hlave. Naozaj ich udržali na uzde. Ale zároveň z nich bola omámená aj nepokojná, jej telo sa ustavične zmietať medzi týmito dvoma extrémami. Výsledkom boli týždne prebdených nocí a stratených dní. Upírka. To z nej spravili oranžové tabletky.

Aby tento vedľajší účinok psychiatrička potlačila, dala Charlie aj predpis na malé biele tabletky, ktoré jej mali pomôcť zaspáť.

Tie boli horšie.

O toľko horšie, že sa ich už zbavila.

Teraz je načase rozlúčiť sa s oranžovými. S tabletkami hocijakej farby navždy skončila.

Charlie zíde z chodníka a prejde niekoľko metrov k odtoku v asfalte. Vysype doň tabletky, vychutnáva si pocit uspokojenia, ktorý v nej vyvoláva pohľad na to, ako sa odrážajú od kovej mriežky a vzápätí padajú dolu do tmy. Liekovka poputuje do neďalekej smetnej nádoby.

Charlie sa vráti k škatuli a kufrom a lepšie sa zababuší do červeného kabáta. Táto novembrová noc sa nachádza presne uprostred medzi jeseňou a zimou. Obloha je jasná a hviezdy svietia, ale vo vzduchu visí ostrý chlad, ktorý v nej vyvoláva triašku. Alebo tá triaška možno vychádza z faktu, že je teraz vonku sama, kým je vrah na slobode.

Aj keby si sama neuvedomila to nebezpečenstvo, pripomenul by jej ho plagátik iniciatívy *Nedáme si zobrať noc*, ktorý je pripnutý k pouličnej lampe vedľa nej. Tie plagátky sú priamou reakciou na vraždu Maddy. To isté platilo o sviečkových

pochodoch. O hosťujúcich prednášateľoch. O terapeutke, ktorá radí, ako sa vyrovnávať so žiaľom: na univerzitu prišla vyzbrojená brožúrkami a dobrými úmyslami.

Charlie sa tomu všetkému vyhýbala, radšej trúchlila sama. Vďaka tomu sa jej vyhol pocit strachu, ktorý posledné dva mesiace drží celý areál ako v kliešťach. Väčšinu času strávila zamknutá vo svojej izbe, a preto nemala dôvod byť vydesená.

Teraz však na chrbte cíti zimomriavky. Nepomáha jej zoznam pravidiel, uvedený na plagátiku, z ktorých väčšinu práve porušuje.

V noci nechod' von sama.

Vždy choďte vo dvojiciach.

Vždy niekomu povedz, kam ideš.

Nikdy nedôveruj cudziemu človeku.

Pri pohľade na posledné pravidlo sa Charlie zarazí, lebo hoci by si rada myslela niečo iné, Josh je cudzí človek. Alebo bude, ak sem vôbec príde. Charlie nenosí hodinky a netuší, koľko je hodín. Ale predpokladá, že môže byť zhruba štvrt' na desať. Ak sa Josh čím skôr neukáže, nebude mať inú možnosť, ako vrátiť sa na internát. Pravdepodobne to už mala spraviť. Dofrasa, podľa plagátika *Nedáme si zobrať noc* by tu vôbec nemala byť, stojí predsa sama na chodníku s kuframi a škatuľou a jednoznačne pôsobí ako niekto, kto sa chystá odísť a niekoľko dní nebude nikomu chýbať.

Lenže jej túžba vypadnúť je silnejšia ako strach, a tak zostane a pozoruje vjazd na parkovisko. O chvíľu sa na obzore zjaví dvojité žiara.

Predné reflektory.

Vojdú na parkovisko, vykreslia široký oblúk a namieria na ňu. Charlie prižmúri oči v ich jase a pozrie sa na chodník, kde sa jej tieň naťahuje ako duch do trávy poprášenej snehom. O sekundu ju už auto čaká pri chodníku. Otvoria sa dvere na strane vodiča a vystúpi Josh.

„Charlie, ahoj,“ vysloví s hanblivým úsmevom ako na prvom rande.

„Ahoj.“

„Prepáč, že pôjdeme v noci,“ pokračuje Josh. „Inak to nešlo, nevoľnil som sa skôr.“

„Mne to nevádi.“

Charlie si za posledné dva mesiace zvykla na tmú. Väčšinu nocí prebdela až do rána, čo mali čiastočne na svedomí tabletky, a internátnu izbu osvecovalo len svetlo televíznej obrazovky s filmom, ktorý práve pozerala.

„Tvoj koč už čaká,“ povie Josh a potľapká strechu auta. „Nie je to síce limuzína, ale odvezie nás, kam potrebujeme.“

Charlie si chvíľu obzerá auto. Bridlicovo sivý Pontiac Grand Am jej vôbec nepripadá ako stará rachotina. Auto je čerstvo umyté. Nevidno na ňom nijaké škrabance či odreniny. Rozhodne nemá tmavé sklá. Charlie vidí rovno na sedadlo spolujazdca, ktoré je našťastie prázdne. Je to typ auta, na akom by možno jazdil jej otec, keby ešte žil. Praktické. Azda aj spoľahlivé. Auto, ktoré má splynúť s davom.

Josh pozrie na škatuľu a kufre pri jej nohách. „Nevedel som, že budeš mať so sebou toľko vecí. Odchádzaš na dlhšie?“

„Dúfam, že nie na príliš dlho,“ odvetí Charlie, nemyslí to vážne, ale zároveň si položí otázku, či to predsa len podvedome nemyslí vážne. A prečo by to nemala chcieť? Nedlhuje vari Robbiemu aspoň jeden pokus vrátiť sa sem na jarný semester? Nedlhuje to sama sebe?

Maddy je síce dôvodom, prečo to celé robí, ale Charlie dobre vie, že by jej to neschvaľovala.

Robíš kraviny, miláčik. Tak by sa Maddy vyjadrila o jej pláne odísť z internátu.

„Máš dosť miesta pre všetko?“ spýta sa Charlie.

„Jasné,“ odvetí Josh, rýchlo sa presunie dozadu a otvorí kufor auta.

Charlie zdvihne škatuľu a zamieri s ňou k otvorenému kuf-ru. Josh skočí pred ňu, vezme jej škatuľu z rúk a Charlie zo-
stane len ruksak.

„Ja ti to tam poukladám,“ povie.

Charlie s prázdnyimi rukami nasledujúcich pár sekúnd sle-
duje, ako Josh nakladá jej veci do kufra. Počas toho krátkeho
okamihu si všimne, že Josh stojí nejako zvláštno. Nepostavil sa
rovno za auto, ale zostal v takom uhle, že jej širokým chrbtom
zakrýva výhľad na otvorený kufor. Takmer ako keby bolo ešte
niečo dnu. Niečo, čo Charlie nemá vidieť.

Charlie predpokladá, že o nič vážne nejde.

Vie, že o nič vážne nejde.

Ludia občas robia zvláštno veci. Ona vo svojej hlave vidí fil-
my a Josh zvláštno nakladá veci do kufra. Bodka.

Ale keď Josh zabuchne kufor a obráti sa k nej, Charlie si
na ňom všimne ešte niečo. Niečo, čo jej pripadá ešte čudnejšie
než spôsob, akým nakladal batožinu.

Josh má oblečené to isté ako vtedy pri nástenke spolujazdy.
Presne to isté.

Rovnaké džínsy. Rovnakú mikinu. Dokonca má aj ten istý
pekný účes. Áno, sú na výške a všetci sa takto obliekajú, je to
neoficiálna uniforma Olyphantovej univerzity. Ale Josh ju nosí
nie celkom prirodzene, takmer ako keby to nebolo jeho bež-
né oblečenie. Charlie si uvedomí, že na ňu z nejakého dôvo-
du robí dojem komparzistu. Typický vysokoškolský fešák č. 2.

Josh sa znovu usmeje a Charlie si všimne, že jeho úsmev je
absolútne dokonalý. Úsmev filmového idolu, taký žiarivý, až sa
ho dá naľakať. Je sexi? Je zlovestný? Charlie sa nevie rozhodnúť.

„Tak, to by sme mali,“ vyhlási Josh. „Si pripravená vyraziť?“

Charlie mu hneď neodpovie. Vyruší ju myšlienka, že toto
všetko by mohli byť aj varovné signály. Kufor. Oblečenie. Sú
to totiž presne tie veci, ktoré by ju inokedy prinútili zvrtnúť sa
na opätku a uháňať na internát.

Ešte na to nie je neskoro. Mohla by oznámiť Joshovi, že si to rozmyslela, a poslať ho po veci z kufra. Namiesto toho si povie, že by mala prestať byť taká podozrievavá. Tu vôbec nejde o Josha. Ani o to, čo má oblečené. Ani o to, ako nakladá veci do kufra. Ide tu o ňu a o jej problém: tesne pred odchodoch hľadá dôvody, prečo by mala zostať.

Má na to totiž dobré dôvody. Mala by doštudovať. Zbožňuje svoj odbor. A potom je tu celkom prostý fakt, že Robbie by bol šťastný.

Ale bola by šťastná aj ona?

Charlie si to nemyslí.

Mohla by šťastie predstierať kvôli Robbiemu. Mohla by sa tváriť, že je okej, ako to robí od septembra. A možno – len možno – by búrkové mračno, pod ktorým žije, napokon zmizlo a z nej by sa zase stala normálna študentka. No, napoly normálna. Charlie má dostatočne triezvy pohľad, aby si uvedomovala, že nikdy nebude presne taká istá ako všetci ostatní. Vždy okolo seba mala a vždy okolo seba bude mať auru excentrickosti. A to je v pohode.

V pohode nie je, aspoň podľa Charlie, zostať tam, kde je nešťastná. Tam, kde jej všetko dennodenne pripomína hlbokú bolestnú stratu. Tam, kde jej všetky bodajú, pocit viny pretrváva a neprejde týždeň, deň, hodina, aby si nepomyslela: *Nemala som ju opustiť. Mala som mu v tom zabrániť. Mala som ju zachrániť.*

Pozrie na Josha, ktorý trpezlivo čaká na odpoveď.

„Viac pripravená už nebudem,“ odvetí.

INT. AUTO - NOC

Charlie sa naučila šoférovať v aute, v ktorom neskôr zahynuli jej rodičia.

Učil ju otec a jeho trpezlivosť sa mýkala pri každom roztrasenom okruhu na parkovisku pred strednou školou. Trval na tom, aby sa Charlie naučila viesť auto s manuálnym radením, lebo ako tvrdil: „Potom už budeš vedieť šoférovať na všetkom.“

Ale ju manuálna prevodovka miatla. Tri pedále namiesto dvoch ako v maminom aute a toľko krokov, ktoré treba dodržiavať... Celá choreografia, ktorú neovládala, a myslela si, že sa ju nikdy nenaučí.

Ľavá noha – spojka.

Pravá noha – brzda.

Neutrál. Zapaľovanie. Pridať plyn.

Až po celom popoludní tréningu zvládla Charlie prejsť celý okruh na parkovisku bez toho, aby zastala alebo aby spojka pri zaraďovaní tak škrípala, až otca oblieval studený pot. Trvalo vyše dvoch týždňov, kým sa za volantom hnedočerve-